

вним змістом ототожнюється з континентальною «правовою державністю».

По-друге, у вузькому розумінні, а саме у контексті співвідношення однорідних правових категорій - права та закону в системі регулювання суспільних відносин, їх ролі та місця в забезпеченні правопорядку, тобто у сенсі «верховенства права над законом». Саме на такий підхід орієнтує ст. 8 Конституції України, що закріплює визнання та дію принципу верховенства права і роз'яснює відповідно до цього його зміст: а) як найвищу юридичну силу Конституції України, яка передбачає, що закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України й мають відповідати їй; б) як пряму дію норм Основного Закону країни, що передбачає гарантування звернення до суду для захисту конституційних прав та свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України [1, с. 41]

Верховенство права покликано бути певним стандартом не лише законодавчої діяльності, а й ухваленням судових рішень, який засвідчує неупередженість правосуддя й намагання суддів забезпечити справедливість ухваленням відповідного рішення. Звідси - принципові вимоги до рівня кваліфікації суддів, доступності до суду, належної організації системи судової влади.

Подальша розробка і втілення в суспільне життя принципу верховенства права - є необхідною умовою подальшої ефективної модернізації України, та її правової системи. Головна мета органів державної влади - модернізувати країну. І зробити це можливо лише за рахунок зміцнення демократичної, соціальної та правової держави. Шляхом формування активного і захищеного громадянина. На основі верховенства права, необхідності підсилення держави в умовах сучасної глобалізації [1, с. 42].

Узагальнюючи вищевикладене, та здійснивши аналіз категорії «принцип верховенства права» вважаємо, що його слід розуміти в контексті правового принципу, сформованого під впливом глобалізаційних, міжнародних та європейських інтеграційних процесів, що покликані забезпечувати захист визначених прав, основних свобод та законних інтересів людини і громадянина в суспільстві у взаємовідносинах з органами державної влади, рівність усіх суб'єктів права перед законом, верховенство закону в системі актів законодавства країни [3, с. 52]. Адже, саме врахування аспектів значення принципу верховенства права надасть можливість здійснити подальшу демократизацію правової системи України, реформування системи законодавства України, вдосконалення взаємовідносин з органами державної влади з метою забезпечення дотримання прав і свобод людини і громадянина. Однією із головних ознак принципу верховенства права є його засадничий характер, так як він є фундаментальним принципом для побудови правової системи не тільки нашої держави, а й європейської правової системи.

1. Хаустова М.Г. Верховенство права – як основоположний принцип правової системи України в умовах модернізації. *Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого*. 2018. URL: <http://dspace.nlu.edu.ua/handle/123456789/9382>. (дата звернення: 07.02.2021).

2. Чепульченко Т.О. Верховенство права як основоположний принцип сучасного правотворення. *ВІСНИК НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право. Випуск 2(14)*. 2014. – URL: <https://ela.kpi.ua/handle/123456789/3257>. (дата звернення: 07.02.2021).

3. Кархут О.Я. Принцип верховенства права у контексті євроінтеграції. *Право. Випуск 31'2016. Серія 18. Економіка і право*. 2016. URL: <http://enpuir.npu.edu.ua/handle/123456789/18972>. (дата звернення: 07.02.2021).

Наливайко Олег Іванович
старший науковий співробітник
секретаріату Вченої ради,
кандидат юридичних наук, доцент

Боровик Ірина Олександрівна
студентка юридичного факультету

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Державне управління – одна із головних сфер сучасного реформування в Україні. Насамперед виконавча влада підлягає змінам у наші часи за допомогою адміністративної реформи. Організація влади та реформування цієї сфери є дуже актуальними темами сьогодення.

Органи виконавчої влади є обов'язковим учасником переважної більшості суспільних відносин, якими здійснюється управління на рівні держави. А. Васильєв під органом державної виконавчої влади розуміє первинний елемент апарату державного управління, який утворюється державою для здійснення від її імені завдань і функцій державної виконавчої влади [2]. Вони є головними правозастосовуючими суб'єктами права, від ефективності діяльності яких вирішальною мірою залежать дієвість виконавчої влади відповідно до конституційних засад її функціонування, забезпечення реалізації і захисту в цій сфері численних прав і свобод громадян, радикальність і динамізм проведення необхідних перетворень в системі державного управління [1, с.58]. За часів незалежної України з'явилась адміністративна реформа. Вона полягає в перетворенні механізму органів виконавчої влади і створенні системи ефективного державного управління.

Від дій органів виконавчої влади залежить соціально-економічна політика держави, її обороноздатність, безпека, забезпеченість громадського порядку та організація їх здійснення; організованість управління державною власністю, вироблення заходів з проведення зовнішньої політики, та низка інших важливих взаємозв'язків. Налагодження функціонування цих органів дуже важливе, через пряму залежність соціально-економічного та політичного стану від результатів діяльності виконавчих органів.

Належне функціонування органів виконавчої влади в сучасній Україні дуже тісно пов'язане з проведенням адміністративної реформи, а саме з реформою децентралізації, що почалась у 2014 році з прийняттям Концепції реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади (01.04.2014р.), Законів «Про співробітництво територіальних громад» (17.06.2014 р.), «Про добровільне об'єднання територіальних громад» (05.02.2015 р.) та змін до Бюджетного і Податкового кодексів – щодо фінансової децентралізації. Але і реформи стикаються з проблемами, такими як інформаційна війна, коли інформація спотворюється і викладається не так, як усе є насправді.

Досвід свідчить, що проведення реформування державного управління повинно бути органічним і спрямованим на певні перетворення. Адміністративна реформа в Україні здійснюється кваліфікованими людьми, які вивчають досвід таких провідних країн як Велика Британія та Німеччина. Успіхи країн Центрально-Східної Європи в проведенні адміністративних реформ значною мірою обумовлені чітким розумінням реформ не як самодостатнього процесу, а як забезпечувальної діяльності зі створення адміністративної системи, що спроможна здійснити весь комплекс необхідних суспільних перетворень для досягнення стратегічної мети – вступу до ЄС [3, с. 5].

Реформа децентралізації викликала те, що через створення об'єднаних територіальних громад районні ради фактично залишилися без роботи. Таку думку висловлює політичний експерт Ярослав Максимчук. Насправді можна таке побачити, що орган виконавчої влади є, але його функції вже не потрібні. Це ще одна проблема сучасного формування таких органів. Тобто немає чіткого розмежування повноважень між органами виконавчої влади на місцях та органами місцевого самоврядування, між органами місцевого самоврядування різного територіального рівня.

Тому вже зараз напрацьовують законопроекти, покликані чітко розмежувати повноваження у сфері освіти, охорони здоров'я, дозвілля, соціально-економічного розвитку, інфраструктури між органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади на кожному з територіальних рівнів адміністративно-територіального устрою держави [3]. Але не дивлячись на дію децентралізації ще з 2014 року досі немає закону, котрий регулював би вихід з громад, попри те, що згідно Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» передбачена можливість виходу територіальних громад сіл, селищ та міст зі складу об'єднаних територіальних громад.

Отже, на сучасному етапі в Україні реформування та функціонування органів виконавчої влади стикається з низкою проблем. Це пов'язано з великою кількістю факторів, навіть таких як інформаційна війна. Вирішенням повинні займатися дійсно експерти, які є досвідченими та компетентними. Головними завданнями на сьогодні є вирішення проблеми фактичної непотрібності районних рад, потрібно чи надати їм нові повноваження, чи повністю передати повноваження на місця об'єднання громад.

Органи виконавчої влади повинні перетворитися на механізм із чітким розподілом повноважень, виконувати чіткі функції та орієнтуватися на потреби сучасного українського суспільства.

1. Мужикова Н.М. Органи виконавчої влади в Україні: правовий статус. Чернігів: Сіверський центр післядипломної освіти, 2013. 100 с.

2. Васильєв А. С. Адміністративне про Україну. Х.: Одисей, 2001. 143 с.

3. Реформа децентралізації URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/diyalnist/reformi/efektivne-vryaduvannya/reforma-decentralizaciyi>